

K slovesu . . .

I.

Oj dragi, pozabiva zdaj,
kaj je med nama bilo!
Lej, tamkaj se je za goré
večer no solnce skrilo.

In tudi nama mrak hladán
objema srca mlada,
in na gredice velih rož
studená rosa pada.

Na rože pala rosa je,
cvetove je objela,
in mrak in ž njim pokoj sladak
zagrinja bela sela.

Ali pa tudi sveti mir
polega v duše nama,
ko ideva vsak svojo pot
v življenje — tako sama?

II.

Kaj, če oblačka dva
na nebu se razvlečeta,
in več na poti tej
nikoli se ne srečata?

Kaj, če dve tičici
ostavita zeleni gáj,
in pa nikdár, nikdár
se ne povrneta nazaj?

A če ljubezni zlata véz
raztrga se in pozgubi:
povej, kje srce sladki mir
in srečo naj nazaj dobí? —

III.

Besede ni, izraza ni,
ljubezen nima govorice:
okó z očesom govori,
oko, ki vir je vse resnice.

In en pogled — dá sto besed,
In vsaka iz srcá je vzeta,
in ž njo ljubezen zvesta je
kot v sladki pesmi razodéta.

IV.

Pa zrl molčé v okó si mi,
molčé v oko jaz tebi zrla,
in za trenotek meni so
nebesa zlata se odprla.

O ta počitek, sladki sen,
ki ga oko v očeh uživa!
Kdo vé za srca nemi izraz,
ki duša ga v solzáh prikriva?

Ljudmila.

Lepa Vida.

Lepa Vida se spreha
po zelenem travniku;
pomlad jasna jo obdaja
na zelenem travniku.

Lepa Vida, ali znaš,
kaj trobentica veli ti?
Lepa Vida, ah zakaj
ličece rudi ti!

Lepa Vida trga rože,
zvončke in marjetice,
spleta šopek, nedra kiti,
piska na trobentice.

Lepa Vida več ne piska:
glasno bije ji srce:
sem po polju fantič vriska,
k lepi Vidi gre.

Tatjan.